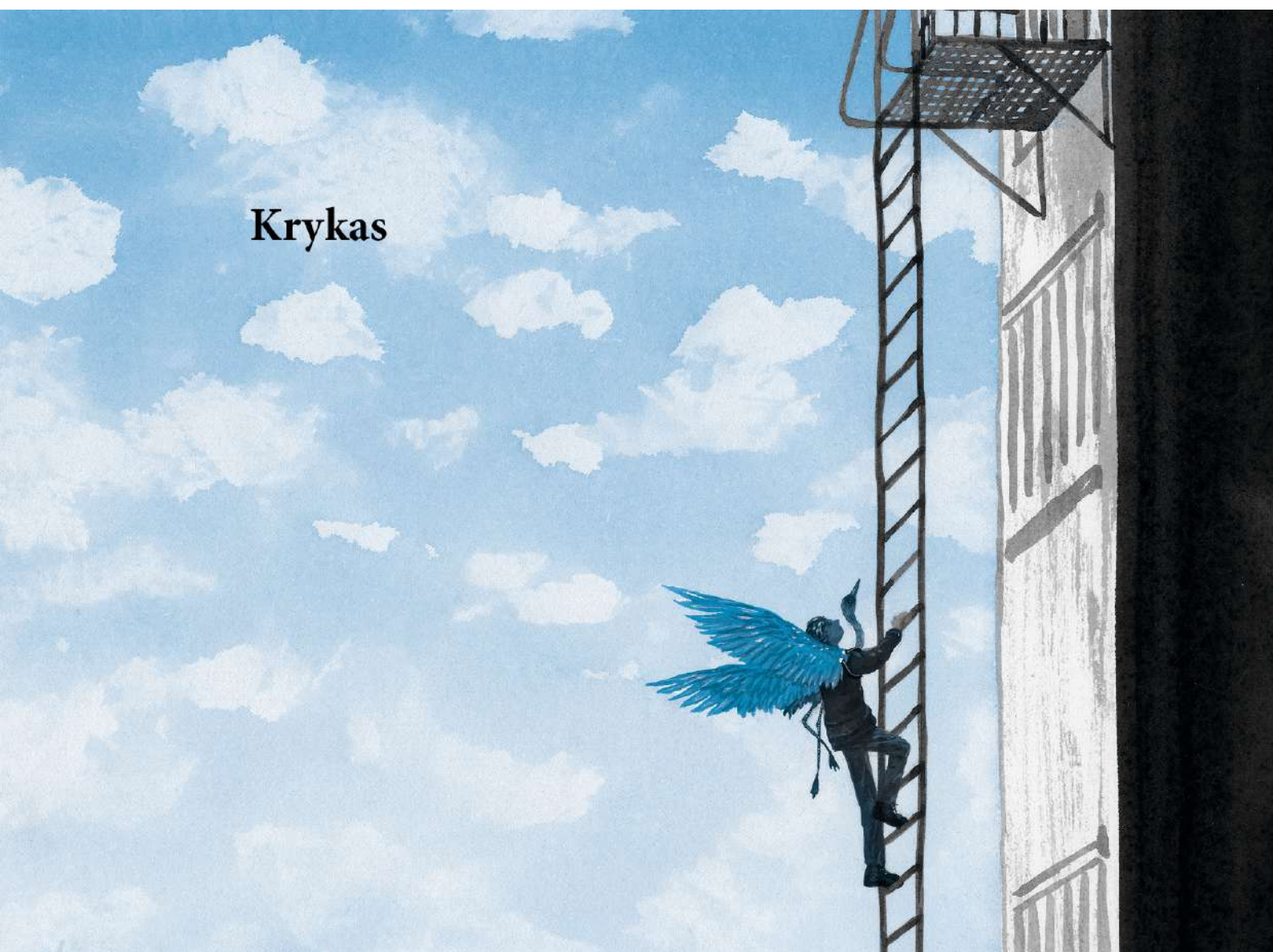

Krykas

Buvome sutarę, kad pirmą rudens atostogų dieną drauge smagiai leisime laiką. Na, kad ir stebėsime gerves.

Su Jadranu lenktyniavome miško taku iki ežero. Brolis su guminiiais botais bėgo pirmas. Leidau jam pirmauti. Visi taip darė. Nors Jadranas buvo stiprus kaip vilkas, didelis, gunktelėjęs jo kūnas buvo nerangus ir lėtas.

Be to, jis nepakentė pralaimėti.

– Saugokis, Dički, tuoj tave pavysiu! – paraginau jį.

Jadranas mielai leidosi raginamas. Akmenėliais jis šuoliavo prie drėgno ežero kranto. Strykčiojo kaip visada – palenkęs priekin galvą ir susikūprinęs.

– Noriu pamatyti jas pirmas, – uždusęs pareiškė. – Visada viską pamatau pirmas, ar ne, Jošai?

Iš už nendrių pasigirdo trimitavimas.

Krrrū, krrrū, krrrū!

Jadranas atsigrėžė ir pamojavo mamai ir Muradui – susikibę rankomis šie koja už kojos žingsniavo prie ežero. Jasmina vilkosi iš paskos ir kaip įmanydama stengėsi nematyti nė vienos gervės. Šaliką ji buvo apsimituriavusi iki pat akinių.

– Aš jas jau girdžiu! – sušuko Jadranas mamai. – Ir tai jau galima įskaityti, ką, mama?

Mama su Muradu tą pačią akimirką iškėlė viršum po nykštį. Šis sutapimas abu prajuokino, vėl tuo pačiu metu.

Muradas su dukra tik praeitą savaitę atsikraustė gyventi į mūsų butą. Ir tai nebuvo taip paprasta. Užtruko visą amžinybę, kol Jadranas Muradui pratarė bent žodį. Kraustymosi vakarą brolis užbarikadavo namų duris spinta. Padėtį išgelbėti buvo galima tik pažadėjus, kad nuo šiol mes drauge miegosime mano kambaryje pasitiesę vieną šalia kito du čiužinius.

Atkruginęs smakrą, tabaluodamas rankomis, Jadranas pasileido šokčioti gervių trimitų link.

– Jošai, pažiūrėk, kad jis neitų per toli! – perrėkė vėją mama. – Jam negalima į pelkę!

Šoviau Jadranui iš paskos. Jam buvo šešiolika, sumanęs būtų iškėlęs mane viena ranka. Tačiau mama jį laikė jaunesniuolu mano broliuku, nors Jordanas buvo beveik penkeriais metais už mane vyresnis.

~~~~

Purvu nuklampojom iki nendryno. Jadranas ėmė kurkti drauge su gervėmis. Sulig kiekvienu žingsniu jis vis giliau klimpo į dumblą.

Krrrū, krrrū, krrrū.

Tarp nendrių šluotelių šmėstelėjo milžiniški lesalo ieškantys paukščiai. Ilgos kojos, plunksninės uodegos – gervių buvo dešimtys. Jų pakaušiai švietė raudonai, o juodai balti kaklai lingavo pirmyn atgal lyg spyruoklės.

– Štai jos! – gerokai per garsiai sušuko Jadranas. Brolis mostelėjo rankomis ir liuoktelėjo pas paukščius. Aukštai ištiško šalto vandens purslai. Jadranas iki blauzdų įsmuko į dumblą.

– Užsičiaupk, Dički, – dar sušnibždėjau, bet buvo jau per vėlu. Jos mus pastebėjo. Įsijungė gervių signalizacija.

Kaa krūyyy! Kaa krūyyy!

Atkišę priekinį galvas, pasistiebę paukščiai suakmenėjo. Judėjo tik siaubingą klyksmą keliantys snapai.

– Tu jas išgąsdinai, – sušnypščiau.

– Juk aš nieko nedarau? – Jadranas ėmė skintis kelią per nendres. – Nebijokit, bičiulės! Aš ateinu!

– Jadranai, stok! – nuo kranto paliepė mama.

Šie žodžiai reiškė ne kita ką kaip: *sulaikyk jį, Jošai!*

Užsitempiau rankoves ant delnų, kad nesusipjaustyčiau į aštrias nendres. Brolis kaip galvą pametęs mojavo rankomis ir trypė nendrių stiebus. Išskleidusios sparnus gervės klykė vis garsiau.

Kaa krūyyy! Kaa krūyyy!

– Liaukis gi pagaliau, Dički! – sušukau.

Jadranas sudėjo delnus į vamzdelį.

– Aš jūsų nenuskriausiu! Aš niekada nieko neskriaudžiu! Tada paukščiai pakilo, visi vienu metu.

~~~~

Kilo baisus triukšmas, iš plunksnų debesies sududeno tikras griautinis. Gervės stengėsi kuo greičiau iš čia dingti, plasnodamos sparnais trankėsi viena į kitą, po akimirkos jau lėkė pro pušis.

Išsigandęs Jadranas žengtelėjo atgal ir iki kelių įklimpo į dumblą.

– Ramiai, – sušnypščiau. – Giliai įkvėpk.

Mama su Muradu taku palei ežerą skubėjo mūsų pusėn. Griebusi telefoną Jasmina ėmė viską filmuoti, šiaip sau, savo malonumui.

– Jos turi likti čia! – sušuko Jadranas.

– Nieko baisaus, – raminau, – jos tuoj sugrįš.
Jadranas plaštaka tėske vandens paviršium.
– Juk jos išskrenda, ar ne? Žiemą jos gyvena Ispanijoje, tu pats man taip sakei!

Žalios plūdenos nuo keliamų bangelių plakėsi broliui į užpakalį.

Gervės persirikiavo ore ir dabar dviem eilėmis suko ratus žemai virš vandens. Kaskart paukščiams mostelėjus sparnais girdėjosi, kaip ore sušvilpia didžiosios sparnų plunksnos. Suėmiau Jadranui ranką ir ištempiau jį iš klampaus dumblo, kol čia dar visiškai nepaliko botų.

– Pažiūrėk, jos dar nori kažką pasakyti atsisveikindamos, – tariau, kol Jadranas plumpino atgal į krantą. – Ar žinotai, kad gervės danguje rašo raides?

Jadranas papurtė galvą. Bet vis tiek užvertė galvą į vis aukščiau kylančius paukščius.

– V! – sušuko jis.

– Taip jos tarpusavyje bendrauja – nuo Suomijos iki Viduržemio jūros.

Jadranas linktelėjo ir dabar ėmė rodyti į visas puses.

– Ten I raidė. O ten J! O tos gervės viršuje – tai taškėliai.

~~~~

Nuvedžiau Jadraną prie medinio lieptelio, kur vasaromis visada būdavo pilna laivelių. Ant liepto krašto stovėjo Jasmina ir filmavo save išskrendančių paukščių fone.

– Eikšit, eikšit, eikšit, – bandė Jadranas parsivilioti gerves. Krrrū, krrrū, krrrū!

– Jos man kažką šaukia, ar ne?

Jasmina liovėsi filmavusi.

– Nesielk taip kvailai!

– Jadranas nekvailas!

Brolis vis smarkiau spaudė man ranką.

– Tai aš dėl visko kaltas.

– Tššš, – tildžiau.

– Aš visada dėl visko kaltas, ar ne?

Brolio ranka virpėjo. Mano pirštai sutraškėjo.

– Ne dėl visko, Dički.

– Tai dėl kiek tada?

– Daugių daugiausia dėl pusės.